

wangedrochten en misgeboorten voort te brengen, dát noemen wij een treurig teeken des tijds. Inplaats van ons oog te streelen en ons hart te verblijden, door ons de natuur te geven zooals de kunstenaar haar met zijn artistieken blik ziet, wekken zij een gevoel van walging bij ons op met de bespottelijke caricaturen, die zij onder de vlag der kunst willen binnenloodsen. Een landschap met een groenen hemel, rood gras en blauwe koeien, die door gele gedaanten (zegge boerinnetjes) gemolken worden, is in de oogen van deze jongeren en hunne aanbidders een »stemmingsbeeld" vol »ziel" en »impressie." En als zij, met veel gesmeer en geklodder, een bruin ding geschilderd hebben, op drie pooten, en van voren nagenoeg even onherkenbaar als van achteren, vallen zij in verrukking voor elkaar neer, jubelend en juichend dat dit nu eerst eens een paard is zooals het wezen moet. En dat heet dan teekenen! Dat noemt men dan schilderen! En dat in een land, waar een Rembrandt en een Jan Steen, een Gerard Dou en een Van der Helst, een Govert Flinck en een Ostade geleefd en gewerkt hebben! Is het niet om te schreien?...

Arme kunst! zou men bijna uitroepen. Maar, gelukkig! de ware kunst heeft van deze valsche profeten niets kwaads te duchten. Zij is hemelhoog verheven boven het maakwerk van deze hare ongeroepen en ongewijde dienaren; en met smetteloozen luister blijft zij daar schitteren en stralen, door alle eeuwen heen, en het hart verkwikken harer trouwe, stille, bescheiden

volgelingen, die haar eeren en liefhebben om haar zelfs wil. »A thing of beauty is a joy for ever," zegt de Engelschman terecht: kunst die ons niet opwekt en gelukkig maakt, is geen kunst, kan geene kunst zijn, en zal nooit kunst worden. De echte kunst alleen, vervroelijkt, veredelt verheft den mensch. Verheft hem zelfs, zal het wel zijn, met zijne gedachten tot God, zoo hij er althans met Jakobus iets van heeft leeren verstaan, dat »alle goede gave, en alle volmaakte gite is van boven, van den Vader der lichten afkomende." De ware, de echte, de hoogste kunst is uit God en voert tot God, — gelijk de dichter Ten Kate het zoo heerlijk schoon heeft uitgedrukt, als hij in het Zevende Tafereel zijner »Schepping", na de Muziek bezongen te hebben, van de Schilder- en de Beeldhouwkunst zegt:

„En wat de Kunst begon met hóórbre akkoorden,
Dat zet zij voort in kleur en vorm en lijn.
Heur scheppingen zijn onuitsprekbare woorden,
Die naklank uit een reiner wereld zijn.
De Schoonheid zweeft in zielvolle idealen
Heur oog voorbij, nog lang van 't Licht verblind.
Dien droom getast! dat beeld moet nederdalen,
Van geest en stof, twee Rijken, 't wonderkind!
Nu, Regenboog! ontbind uw Zeven Kleuren,
Zoo word' door u het doode doek bezielt!
Gij Godheid, wil den steenen mantel scheuren,
Het marmerblok, dat u gevangen hield!
't Geschiedt! Daar stort een Eden, heerlijk glansend,
Apelles zelf een hemel in 't gemoed;
En Phidias, zijn Jupiter bekransend,
Werpt onbewust zijn lauwer aan Gods voet!"

ARISTOCRATEN.

EEN CATSIAANTJE.

Een trekhond, plomp, en ruig van vacht,
Die met een zware karrevracht
Van 's ochtends vroeg door heel de stad,
Straat in straat uit, gezworven had,
Al door een felle sneeuwjacht heen,

Al rillend tot in merg en been,
Was blijde toen hij stil kon staan
En eindlijk wat kon zitten gaan
Voor 't huis, waarin zijn baas nu ras
Het laatste vrachtje aan 't lossen was.

»Hoe wonder deftig en vol sier,
Hoe rijk aan pronk en eedlen zwier,
Ziet 's koopmans vorstlijk huis er uit!

'k Deed wis geen dienst als trekhond meer!
Want zóó te zwoegen, op mijn woord,
Als ik..." Plots werd hij hier gestoord

ARISTOCRATEN.

Wat breede deur, wat groote ruit,
Wat fraaie gang!" peinst Bruno stil,
Zooals een hond soms mijnen wil;
»Was dat de woning van mijn heer,

In zijn gepeins door 't luid gebas
Eens keffers, die juist op dit pas
Gesprongen kwam met groot gedruisch
Uit de open deur van 't prachtig huis.

»Wat moet je?» snauwt de trotsche kwant
Tot Bruno; »pak je biezen! want
Zoo'n lomp en smerig mormeldier,
Als jij bent, hoort gewis niet hier!
Kijk mij eens aan: wat zwierig haar,
Wat fraaie en ranke leest! — Voorwaar,
Dat vindt men bij zoo'n trekhond niet!
Dus zegt ook ieder die mij ziet,
Dat ik, die zoo mijn wereld ken,
Aristocraat van afkomst ben!
Ik eet en drink naar hartelust,
Werk doe ik nooit, 'k heb altijd rust,
En 'k slaap op kussens van satijn!
— Hoe treurig moet jou leven zijn!»

Maar nu heft Bruun den stoeren kop
Eens even naar den pronker op,
En ziet hem lang minachtend aan,
En geeft hem eindelijk te verstaan:
»Juist! jij bent een aristocraat,
Ik hoor het duidelijk aan je praat,
En zie het aan je krullentooi:
Wel, kameraad, wat ben je mooi!
Maar nu ik je zoo hoor en zie,

Weet ik wel wis en zeker, wie
Niet in jou plaats zou willen zijn,
Al ben je ook nòg zoo hoofsche en fijn!
Noem jij je een aristocraat, compaan?
Ik ben het óók, daar kun je op aan!
Want zie je, 't is hier zoo gesteld:
Jij bent aristocraat van 't geld,
En ik van d' arbeid, — 'k heb het lief.
Mijn werk, het is mijn adelbrief!
Al moet ik ook door sneeuw en kou,
'k Weet nú, dat 'k niet graag ruilen zou
Met rijke luijaards van jou soort,
Wien niets dan weelde en praal bekoort!
Ik slaaf en sloof van dag tot dag,
Maar blij als 'k 's avonds rusten mag;
Mooi 'k eet dan steeds met smaak mijn maal!
't Is zèlf verdiend, al is 't wat schraal,
Dat »zelf verdiend» blijf 'k trotsch op, maat:
En dáárdoor ben 'k aristocraat.
'k Misgun je dus je glorie niet,
Want ledigheid is 't grootst verdriet:
Al is je pracht ook nòg zoo groot,
'k Eet liever geen gena de brood!»
December '94. H. J. H.

STILLE NACHT.

I.

HOE HET ARME PETERTJE EN DE RIJKE PAUL
ONDER ÉÉN KERSTBOOM KWAMEN.

Door het dichte dennenbosch liep met
grootte, flinke stappen een vrouw voort. Met
de armen kruiselings over de borst gesla-
gen, ging zij zonder op of om te zien haars
weegs, met een zwaarbeladen mand op het
hoofd. De maan steeg vaalbleek boven de
toppen der boomen op. De vrouw was ar-
moedig, maar zindelijk gekleed. De zwarte
hoofddoek, die haren gladden schedel be-
dekte, toonde dat zij in den rouw was. Zij
was dan ook weduwe en verdiende gaarne
een dagloontje met het doen van bood-
schappen. Vandaag was zij op verzoek van
de vrouw des burgemeesters naar de stad

gegaan, om inkoopden voor de feestdagen te
doen, want het was de feestelijkste avond
van het jaar: de Kerstavond.

. Op het stille gelaat der vrouw lag een
glans van vreugde, want zij dacht aan haren
jongen, aan Petertje, die eerstdaags twee
jaar zou worden en nu »haar alles en alles»
was, sedert een jaar geleden haar man was
gestorven. In de mand daar boven op haar
hoofd ligt voor den jongen een groote pop
van koek, die zij van den bakker present
heeft gekregen, en een handvol appelen en
noten, die de kruidenier haar gegeven heeft.
Wat zal de jongen groote oogen opzetten!

Terwijl zijne moeder daar zoo voortliep
en aan haren jongen dacht, stond deze aan
de huisdeur en keek hij met een mistroostig
gezicht de straat door, of de langverwachte
er dan werkelijk nog altijd niet aan kwam.